

[P. Munch.]

vore Forslag gives større Tilskud fra Arbejdsløshedsfonden end efter de tidligere Regler, beror dette imidlertid ikke paa, at man tænker sig større Understøttelser, men udelukkende paa dette, at vi har foreslaaet en Refusion paa $\frac{3}{4}$ i Stedet for $\frac{2}{3}$ i Overensstemmelse med, hvad vi foreslog i Sommer under Forhandlingerne om de tilsvarende Lovforslag. Og vi har paa Forhaand sagt, at det var en Ting, vi kunde forhandle om.

Den højtærede Minister syntes at savne en Grænse for, hvor meget Kommunerne overhovedet kunde give. Vi har ikke ønsket at sætte denne Grænse, fordi vi har ønsket en passende Frihed for Kommunalbestyrelsernes egen Beslutning. Men ogsaa det tænkte vi der kunde forhandles om.

Hvis den højtærede Minister paa noget af disse Punkter var kommet til Udvalget og havde sagt: de og de Indvendinger har jeg, men lad os nu søge i Fællesskab at afbøde dette, vilde han have faaet en meget imødekommende Forhandling under Drøftelserne i Udvalget. Det har vi sagt under Samraad med Ministeren, og det har vi sagt under Forhandlingerne med de andre Partiers Repræsentanter i Udvalget.

Den ærede Ordfører for Venstre frygtede for, at Udgifterne skulde blive større paa denne Maade end efter den nuværende Form. Jeg er tilbøjelig til at tro, at denne Frygt ikke er meget begrundet. Det, jeg er bange for, er, at den nuværende Tilstand fører ind i saa megen Usikkerhed og navnlig i det lange Løb fører saa mange over paa Fattigvæsenet, at man derved i Aarens Løb faar en meget større Byrde end ved nu at tilvejebringe ordnede Forhold. Fattigvæsenets Understøttelse er allerede i dette Øjeblik ingenlunde billigere, men i mange Tilfælde dyrere end Hjælpekasseunderstøttelse, og den betyder i mangfoldige Tilfælde, at de paagældende Mennesker rykkes udenfor Muligheden for at komme fremad igen, saa at de i lange Tider kommer til at ligge Samfundet til Byrde. Det anser jeg for den dyreste Form, Samfundet overhovedet kan vælge for sin Hjælp til dem, som Tidens økonomiske Forhold rammer.

Det ærede Medlem forskrækkede mig eller vilde have forskrækket mig ved at sige: men det ærede Medlem Hr. Holstein siger, at De her varetager konservative Interesser. Jeg forstod det ærede Medlem Hr. Holsteins Udtalelser saaledes, at han sagde dette, at ved at bringe Ro og Orden paa disse Omraader bidrog vi til en rolig Udvikling i vort Samfundsliv, og dette opfattede det ærede Medlem Hr. Holstein som en konservativ

Interesse. Jeg for min Del kan sige, at en saadan rolig Udvikling er ogsaa jeg Talsmand for, og jeg tror virkelig, at en regelmæssig Ordning paa dette Omraade i Stedet for det bestaaende Anarki vil være i det hele Samfundslivs Interesse.

Ja, „Anarki“, det Ord vil det ærede Medlem og den højtærede Minister vel heller ikke rigtig anerkende. Jeg har ikke knyttet Ordet Anarki til dette, at der er nogen Forskel i de forskellige Kommuners Maade at afgøre disse Sager paa, men til dette, at der i Øjeblikket foregaar en Række af Foranstaltninger ude omkring i Kommunerne, hvis Karakter i Henhold til den højtærede Ministers Cirkulære og den højtærede Ministers Udtalelser her i Salen maa siges at være af tvivlsom Lovmæssighed efter Indenrigsministeriets Opfattelse. Jeg mener, at vi skal have virkelig fast lovmæssig Grund under Fødderne paa alle disse Omraader, og dette Indtryk af tvivlsom Lovmæssighed er ikke paa nogen Maade fjernet gennem den højtærede Ministers Udtalelser i Dag.

Tværtimod, saa snart den højtærede Minister kom til Omtalen af, hvordan man skal forstaa Hjælpekasseloven, saa bevægede han sig med en omsorgsfuld Forsigtighed i sine Udtryk, saaledes at hverken vi her i Tinget eller Kommunalbestyrelserne deraf kan uddrage noget nævneværdigt om, hvad de maa gøre; og det fører jo i Praksis til, at Kommunalbestyrelserne bliver ved at gøre, som de vil. Den højtærede Indenrigsminister har saa ligesom sin advarende Pegefinger hævet imod dem og siger: Slaget kan falde, hvad Øjeblik det skal være, men jeg ved ikke hvornaar; foreløbig faar det gaa, nu ser jeg til. Ikke sandt, synderlig mere er det ikke?

Den højtærede Minister fortolkede „180 Kr. eller derover“ saaledes, at „derover“ kunde betyde næsten hvad som helst, næsten ubegrænsede Beløb, og det kan man vistnok ogsaa lægge ind i det. Hvis man tager det paa denne Maade, saa falder ganske vist enhver Grænse dér, men saa sker der tillige dette, at det bliver af afgørende Interesse for de Kommuner, der vil anvende Loven paa den Maade, at sørge for, at de paagældende holdes under Hjælpekassehjælp hele Tiden og ikke til nogen Tid faar virkeligt Arbejde. Thi i det Øjeblik, de faar virkeligt Arbejde, er den sammenhængende Hjælpekassehjælp afbrudt; de kan da ikke begynde forfra med Understøttelser igen.

Der er virkelig et Kaos paa dette Omraade, et Kaos, som Regering og Rigsdag ikke kan være bekendt, men som ganske